

новамъ; *мракъ, замръкновамъ* и пр. И тъй пакъ Унни-ти си доказватъ, че были българе, и че българе-ти были Унни<sup>1)</sup>.

На кого дължи Кръстьовичъ втората етимология (българинъ отъ *блгъ*) не може да се каже точно, но че тя не е негова, това се вижда отъ обстоятелството, че ние я срѣщаме въ *нашата* литература много по-рано. Така напр. още въ *Иларионъ Столновицъ* прѣводъ на „Православное учение“ отъ московския митрополитъ Платона. (Ц-градъ 1844.)<sup>1)</sup> Тукъ на стр. 220—229 намираме една малка статийка отъ прѣвода „за оупотребѣнното правописаніе въ преводѣтъ“, гдѣто между друго подробно се говори и за етимологията на името българинъ (стр. 224 и сл.). „Чуждинците, не ймѹще особено то произношеніе на българиѣ, писали го, єдинъ бѹлгаринъ, дрѹги бѹлгаринъ, дрѹги Вѹлгаринъ, или Вѹлгаринъ, и така повѣже произношеніето ймъ было съвласно съ ймѹто на нѣкой си племя татарско, което живѣло ѡколо Вѹлга, й което нѣкои си казватъ, чи знаѣло да пѣши й въ най-дрѣвѣте ѡниѣ години й най чѹдното, чи й пѣвезы събло, й ймѹто му написанно по татарски, й поѣже ѡкончаніето аръ прилага на татаръ, *блгъ* си произвело *бъ* волгъ, то ѣсть Б-то станамо В: а народъ отъ български татарски.

„Не сомнитѣлно ѣ, какъ, ѡсвѣнь Історическите доказателства, освень домашните ѡбичаи и прѣвы за поколѣніето на єдинъ народъ слѹжи за знаменитъ характеръ й ймѹто народно. Оставимъ сега Історическите доводи, ѡставимъ погрѣшенѣте мнѣнія, които ймѹтъ за нашето поколѣніе Історичи же, ѡпредѣляваме само тѹка да йсследвамъ ймѹто българинъ, да ли ѣ славѣнско или не; заѹщо цѣлѣтъ на сочиненіето не ми допуѹда да си простѣраме на ширѹко, тоѹмо що си ѡвнося до правописаніето. Непрервѣтнѣлно ѣ, чи българскійѹтъ народъ *бъ* какъ ся е прочѹлъ на свѣтската Історіа слависа съ това ймя, както и днѣсь: това глѣдамъ въ старѹте ръкописи писано, това и въ оѹстѹта на народѹтъ, то ѣсть пѣши си и називава ся българинъ й бѹлгаринъ, множ. българе и бѹлгари или бѹлгаре и бѹлгари: двѣ нѣща сж за забѣлѣжанье въ него, сложеніето й значеніето. Нѣка да размѹбимъ сложеніето на ймѹто българинъ на чѹсти, изъ който си види сложенѹ. На трѣ чѹсти ся види, чи ѣ можно да си разложи, на ѡкончаніето нѣтъ, на аръ, и на вѹлгъ или бѹлгъ, 1) нѣтъ ѡкончаніе йма значеніи двѣ, принадлежаніе на вещь, й званіе: както гранчаръ, гранчѹринъ: говедаръ, говедѹринъ: козаринъ, ѡвчѹринъ, свиѹринъ и пр.: то ѣсть пасѣ ѡвци, прави гранци и пр.: й българинъ, селянинъ, єлѣнчѹнинъ и пр.: показва чи принадлежхтъ на мѣсто. 2) аръ ѡкончаніе показва власть врѣхъ коренна та рѣчи, както ѡвчѹръ, господаръ, то ѣсть йма подъ своѹта власть ѡвци, чѹловѣци и пр. 3) бѹлгъ или бѹлгъ не сѹмъ си слѹчили, когато наши те прѹотци сж си придѹбили това ймя, но мислѣ, чи ѣ *блгъ* = *благъ*, което знача *щѣстіе*, поѣже

<sup>1)</sup> Православное учение или сокращенно христiанское богословіе. Сочинено на русски ѡ приспомятнаго митрополита московскаго Платѹна въ 1764 година. Нѣмъ же превѣдено на бѹлгарски и издано ѡ священноинокѹ хилиндѣрскаго Іларіѹна Столѹнова сѣлѣчанина. Въ Цариградѣ 1844.